

No. 2. }

Februar 1883.

{ 9de Aargang.

Gjord og Gyrde.

M. L.: Himten aabnes, Mørketjvinder.

Du, som Veien er og Livet,
 Dig vi har vort Haandslag givet,
 Dig det er, paa hvem vi tror!
 Mellem alle Verdens Røster
 Du er ene den, som trøster,
 Led os i dit Gyrdespor!

Hjælp os paa de traunge Stier,
 Støt os paa de bratte Lier,
 Sval os under Dagens Brand!
 Vogt os paa de glatte Steene,
 Trøst os, skal vi vandre ene,
 Du, som altid vi i Løg fan!

Giv, at dig vi følge efter,
 Nær de smaa, de svage Kræfter,
 Vøi vor Vilje, smelt vor Trods!
 Lad dit Navn i Hjertet brandes,
 Saa ved dig vi her maa kjenbes,
 At du hist maa kjende os!

Chr. Richardt.

Den første Uøgn.

(Efter det Engelske ved N. Th. J.).

Robert Wallner var sin Moders eneste Søn, og hun var en Enke. Man skulde have ondt ved at finde en Moder og Søn, der førte et lykkeligere Samliv. Daglig takkede hun Herren, fordi han havde givet hende en saadan Søn, og daglig sølte han, hvor taknemmelig han maatte være for en saadan Moder. Begge elskede de hinanden inderligt og dybt.

Roberts Barndoms og Ungdoms Dage henraandt i Fred og Lykke, indtil den Tid kom, da han skulde ud at prøve Livet. Fru Wallner græd ofte, naar hun tænkte paa Skilsmisfens Stund; men hun lod ham aldrig se hendes Taarer; hun vidste jo, at det maatte saa være. Den lille Kapital, Faderen havde efterladt sig, var gaaet med til den omhyggelige Uddannelse, Robert havde nydt, og Moderen maatte ved sine Hænders Gjerning erhverve det Nødvendige til Livets Dphold.

Det var ikke saa let, som Robert havde tænkt, at saa en præsende Plads. Han opdagede snart, at Verden var fuld af unge Mænd, der ligesom han vilde ud i Livets Skole, og naar han kom paa Spor efter en ledig Plads, som han mente sig skiftet til at udfylde, var altid Nogen kommen ham i Forjæbet. Saaledes forløb et Aar og lige langt var han fra sine Zussers Maal, medens Nødvendigheden af at saa en bestemt Virksomhed bestandig blev mere paatængende. Moderen sølte sig stuffet i sine Forhaabninger, men tabte dog ikke Modet, og naar Robert blev forknyt over sine mislykkede Forsøg, var det altid hende, der mindede ham om, at Bor Herre hjælper den, der sætter sin Tid til ham.

Robert havde en Ven ved Navn William Eshton, som vidste, hvor gjerne han ønskede en Plads. Williams Fader, som var Advokat, kjendte mange indflydelsesrige Personer og lovede at gjøre Alt, hvad han formaade, for sin Søns Ven. Og da han en Dag kom til Kundskab om, at en Adelsmand,

hvis juridiske Konsulent han var, ønskede en Privatsekretær, anbefalede han Robert paa det Bedste, hvorfor ogsaa Grev Westley saa Dage efter bad ham antage den unge Mand, naar han blot vilde indestaa for hans Stædighed og Paalidelighed, og han ikke var over 20 Aar gammel.

William blev meget glad og skyndte sig at bringe Vennen den gode Nyhed. Robert blev sjeleglad over, at han nu kunde blive en Støtte for den Moder, der hidtil saa trofast havde sørget for ham. Men da han atter gjennemlæste Grevens Brev, formørkedes hans Ansigt, og han udbrod bedrøvet: „Jeg er for gammel; jeg fylgte for et Par Dage siden 21 Aar.“

„Hvad gjør det til Sagen?“ sagde William. „Desuden ved Grev Westley jo ikke Noget om det.“

„Men jeg ved det.“

„Na, vær nu ikke saa barnagtig! Skulde du virkelig give Afkald paa denne Plads for en saadan Dagatel? Grev Westley er en høit anset Mand og vil kunne være dig til megen Nytte i Fremtiden.“

„Ja, det ved jeg, og det gjør mig derfor saa meget mere ondt, at jeg ikke er skiftet til Pladsen.“

„Du passer jo netop udmærket til den, bare du siger, at du er tyve Aar i Stedet for en og tyve.“

„Nei, saa maa jeg hellere undvære Pladsen. Det er bedre at have en god Samvittighed, end at gjøre sin Lykke i Verden paa dens Beføstning.“

„Men det Hele er jo dog en aldeles ligegyldig Sag. Vilde du f. Ex. sig, at du var Katholik uden dog at være det, saa var det en anden Sag; men disse saa Dage mere i dit Liv — hvem gjøre de vel nogen Skade? De kunne ikke have nogen Betydning for Greven, medens denne Ansættelse vil være til stor Fordel for dig.“

„Nei, William, den vilde blive mig til Fordærvelse, fordi den vilde reise en Skillevæg mellem Bor Herre og mig. Jeg har en eneste Gang i mit Liv sagt en Usandhed; men med Guds Hjælp vil jeg aldrig

fige en til. Hans Dine gives der ingen smaa Løgne."

"Jeg har heller aldrig hørt dig sige nogen Ufandhed, kjære Ven."

"Nei, det haaber jeg. Det, jeg sigter til, skete for mange Aar siden — jeg var den Gang kun et lidet Barn; men det staar endnu saa levende for mig, som om det var skeet igaar."

"Aa, lad mig høre, hvad du sigter til."

"Det vil hede dig at høre det; det er en lang Historie."

"Fortæl mig den kun; maasse den vil kunne overbevise mig om, at du handler rigtigt i at lade denne udmærkede Plads slippe dig af Hænderne. For Diebliffet kan jeg ingenlunde indse, at du har Ret."

"Det Første, jeg kommer ihu fra min Barndoms Dage, er min elskede Moders Anflugt; det Andet er et gammeldags, brunt Krus med hvide, ophøiede Figurer, forestillende et Jagtparti, og med en Gant, der saa ud som et hvidt, snoet Reb.

Det stod i Børnestuen paa et lidet rundt Bord, og jeg kunde ofte sidde længe og stirre paa det i Forventning om, at Mændene skulde bestige deres Heste og Hundene blive løste af Koblet, og saa forundrede jeg mig tilsidst over, at det Altsammen blev ved at staa stille.

Moder satte stor Pris paa dette Krus, der var et gammelt Arvestykke i Familien, og naar min Barnepige Dora gav mig Lov til at helde Mælk af det, gav hun mig altid en alvorlig Formaning om ikke at tabe det.

Naar man satte saa stor Pris paa Kruset, kan jeg nu ikke forstaa, hvorfor det havde faaet Plads i Børnestuen, hvor det daglig maatte være i Fare. Den Gang gjorde jeg mig ingen saadanne Tanker; men da jeg ved, at Intet sker ved et Slumpestræk, kan jeg dog indse, hvorfor det gik, som du nu skal saa at høre.

Da jeg var omtrent fem Aar gammel, havde jeg en trofast Legekammerat i Topsy, en liden sort Hønsehund, som var mig meget kjær. En Sommeraften spillede jeg

Bold inde i Børnestuen. Pludselig bragede det, og den smukke, hvide Gant paa Kruset laa i Stumper paa Bordet, medens selve Kruset var faldet ned paa Gulvet og havde faaet flere Revner.

Topsy sad ved mine Fodder og saa paa mig, som om han vilde spørge, hvem der nu vel skulde betale Staden.

Dora, som havde hørt Støien, kom farenende ind i Stuen og udbrød i Brede:

"Aa, saa du har endelig faaet Bugt med Kruset! Jeg kunde nok tænke, at du skulde gjøre en eller anden Ulykke med den affhyelige Bold; kom her med den, at jeg kan kaste den i Ilden!"

Med disse Ord greb hun efter Bolden; men jeg var hurtigere end hun; jeg snappede den og holdt den saa fast, jeg kunde, idet jeg udbrød:

"Det er ikke mig, der har slaaet Kruset istykker; det har Topsy gjort!"

Men jeg følte, hvor rød jeg blev, og vidste godt, at jeg saa ud, som En, der har talt Ufandhed.

"Sy, skam dig, du stygge Dreng! kom nu strax ind til din Moder, saa skal du se, hvad du faar for din Løgn!" sagde Dora og trak mig i Armen.

"Aa, jeg behøver slet ikke at gaa til Moder," svarede jeg og rev mig løs. Men hun fik atter fat paa mig og trak mig ind i Dagligstuen. Skjønt jeg kun modstræbende gik ind til Moder, haabede jeg dog, at hun ikke vilde stadfæste den gyselige Dom, Dora havde sældet over Bolden. Hun saa ganske forbausset paa mig, da jeg saaledes stod for hende med en taareløs Snøsten, medens Dora holdt mig i Armen, som om jeg var en Arkestant, der vilde benytte enhver Leilighed til at flygte, og Topsy stod med Hovedet boiet mod den ene Side, som om den var nysgjerrig efter at saa at vide, hvorledes dette skulde ende.

"Aa, Robert, hvad er der paafærde?" spurgte Moder, idet hun rakte mig Haanden.

(Fortsættes).

De smaa Legefammerater.

De ere gode Venner, alle Fire. Pusel-
kat har faaet en liden Unge, og denne, som
den Mindste i Laget, er der da storst Stads-
med. Veslepus har derfor ogsaa faaet et
smukt Halsbind og forshner sig til Alles

Glæde af den gode Melk. Ratten stryger
kjaelent den lille Pige, der saa kjaerligt ten-
ker paa dens Lille, og Veslefar betragter
med Beundring det Hele.

Reddet fra Havet.

Den vakre Dreng er reddet fra at drukne i det stummende Hav. Han var Døden nær, men Herren sendte ham Hjælp itide. Saaledes drager Herren os ogsaa op af Syndens brusende Hav og fører os paa sit

Ords faste og sikre Grund. Han bevarede vor kjære Ungdom fra aandelig at drukne under denne Verdens onde Stormveir og føre den vel frem til det stille Land her-oven til!

Drengen og Ulven.

(En Historie fra Norge).

Hans Fa'er og Mo'er er gaaet til Skovs
Med Sag og Dre paa Naffe.
Med Søsters og Rattens Selskab maa
Han sjønt nu tage tiltakke.

Alt, Søster er kun en lille Stump,
Han maa hende støtte og bære;
For Resten er hun saa sød og god,
Som nogen Stump kan være.

Nu blunder hun i sin Bugge trygt
Dg drømmer om Engle hulde.
Han vugger og synger med tænksomt Sind,
Men gyjer imellem af Kulde.

Thi Binden striger med vilde Hvin,
Dg Frostens knitrer derude.
Smaafluglene ængstelig pibe og slaa
Med Vingen mod frosne Rude.

Han dækker sin Søster kærligt til,
At Kulden sig ei skal nærme.
„Mod hver en Fare og hver en Nød
Stal Fro'er dig trofast skjærme.“

Da horer med Et han en snøstende Lyd,
Bed Døren det lirker og knager.
Den aabnes — et Hoved, graat og vildd,
Med Angst og Gru han opdager.

„En Ulv!“ han striger, af Rædsel bleg,
Dg springer fra Stolens Sæde.
Men Ulven sig nærmer: „Ja vel, min Gut,
Jeg vil Jer blot begge æde.“

Den kaster paa Buggen et graadigt Blik,
Vil BARNET snart blodigen kysse.
Hvad skal han gjøre, den arme Dreng,
Han har hverken Kniv eller Bøsse.

Da styrter han frem, fortvivlet og vild,
Hans Die sunkler og gløder.
Med rasende Kraft sin knyttede Haand
I Ulvens Strube han støder.

Det Stød kom Graaben slem paa tværs,
Den snøfter af alle Kræfter.
Tilbage den rykker sig Skridt for Skridt,
Men Drengen følger bagefter.

Dg dybere, dybere Drengens Arm
Sig borer i Ulvegabet.
Halt kvast naa'r Dyret, af Drengen fulgt,
Helt om i Krogen bag Skabet.

Mens Dinene rulle, røde som Blod,
Dg Fraaden i Halsen raller,
Den fægter med Poten; — tilsidst mod Guls
Saa død som en Sten den falder.

Men da er og Drengens Kraft udtømt,
Bevidstløs mod Gulvet han synker,
Dg Søsterlil, vækket af Kampens Støi,
I Buggen urolig klynker.

Da styrter Fader og Moder ind
— Fra Stoven de Ulven opdaged —.
„Gud fri os!“ de raabe og stirre omkring,
„Hvad Ende har dette taget?“

Da vaagner paany den tapre Gut
Dg reiser sig op fra Jorden.
„Ei, Søster, du lever! og Ulven
er død!
Hurra, saa er Alt i Orden!“
B. Nielsen.

Det rette Kors.

En Mand — saa hort en Gang jeg har,
Dg det er kun, hvad Flere saanded —
Fandt alt for tungt det Kors, han bar,
Dg bad om Lov at vælge sig et andet.

Det fik han, og i Salen, hvor de laa,
Der var af dem saa saare mange,
For der var store, der var smaa,
Der baade korte var og lange.

Han lofted et, han lofted fem,
Men knap han fik dem rigtig veiet,
Han skyndte sig at lægge dem,
For de var meget værre end hans eget.

Saa prøved han dem Raden om
Dg opgav næsten Saa om Lykken,
Da allersidst til et han kom,
Det fandt han, passede ham bedst paa
Nyssen.

Det valgte han — men det var sært;
Thi det var just det Kors, han havde baaret,
Dg siden kaldte han det aldrig sært.
— Ja, saadan gaar det!

E. J. Brandt.

Hamilton, Trempealeau Co., Wis.,
12te Januar 1883.

Fra vort Hus er nu i kort Tid 3 af „Børnebladets“ Læsere og Belyndere farne hjem til den store Børneven, som har forjættet dem, at „Guds Rige hører saadanne til“, og hvorom de saa inderlig bade og hvorefter de saa hjertelig længtede.

Den 13de Novbr. 1882 døde H a a k o n, henved 10 Aar gammel, efter 5 Dages Sygeleie. Lige til det sidste Dieblif bad han utvættelig sin kjære Frelser og Herre om at forløse ham herfra og tage ham til sig ind i sit herlige Rige, ligesom han ogsaa bad os at læse for sig i „den store Bogen“. Da han mærkede, at Døden nærmede sig, sagde han: „Nu dor jeg, bed for mig!“ Hans sidste lydelige Bøn var: „Kjære Jesus, kom snart og tag mig til dig! Amen.“ Ifte længe efter døde han en rolig Død i enfoldig Barnetro paa sin Herre og Frelser.

Den 26de s. M. døde hans Broder, G e o r g, 7 Aar og 8 Maanedre gammel efter 11 Dages Sygdom. Han lignede sin Broder i at bede og stunde efter Forløsning herfra og Forening med Kristo i Herlighedens Rige, ligesom ogsaa han bad os at læse for sig af Guds Ord. Som en liden Mærkelighed kan anføres, at han bad os tage ned til sig et Billede af Jesus, der han velsigner de siraä Børn. Hans Døds-kamp var haard, men seirrig.

Den 6te Jan. døde vor Datter T h o r a, efter 3 Dages Sygeleie, lidt over 18 Aar gammel. Under sin Sygdom saa hun i Dromme sine 2 Brødre isorte lange, hvide Klæder, og hun syntes, at de kaldte hende til sig; men, idet hun udraakte Armene mod dem, vaagnede hun. Hun fortalte os sin Drom, som hun agtede som et Vink fra Gud om, at ogsaa hun strax skulde følge sine Brødre. Senere bad hun sin Moder at forelæse sig høit Salmen: „Hvo ved, hvor nær mig er min Ende“. Under be-

standig Bøn, fast i Troen og hengiven i Guds Vilje døde hun en blid og stille Død for at gaa ind i de Boliger, som Jesus har beredt for Sine, og der samles med sine 5 forudgangne Sødsfende.

Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!

Aime K. Ballerud. J. J. Ballerud.

Den lykkelige Nancy's Hemmelighed.

(Oversat fra Engelsk ved A. G. S.).

I en gammel brun Hytte levede engang en ensom Kvinde, som allesteds var kjendt under Navn af „Den lykkelige Nancy.“ Hun havde ingen Penge, ingen Familie, ingen Slægtning og var tillige halvblind, ganske halt og meget krumrygget.

„Nu, Nancy, synger du igjen“, pleiede den tilfældige Besøger at sige, naar han standsede ved hendes Dør.

„O ja, jeg gjør det bestandig.“

„Jeg skulde ønske, du vilde fortælle mig din Hemmelighed, Nancy. Du er jo her ganske alene; dit Arbeide er haardt og du har ingen særdeles behagelig Omgivelse heller; hvad er Aarsag til, at du er saa lykkelig?“

„Maasse det er, fordi jeg ifte har nogen anden end Gud,“ svarede den gode Skabning, idet hun saa op. „Rige Folk lig dig, ser du, stole paa sin Familie og sine Huse; de maa tænke paa sine Forretninger, paa sin Kone og Børn, og da ere de altid overmaade lange for kommende Vanskeligheder. Jeg har ifte Noget at være bekymret for, jeg ser du, fordi jeg overlader det til Herren. Jeg tænker: Nu, hvis Han kan holde denne store Verden i saadan god Orden, og gjør, at mine Havestruer komme frem ligedan Aar efter Aar, idet Solen gaar op og ned Dag efter Dag, og Stjernerne skinne Nat efter Nat, saa kan Han visse ogsaa tage vare paa en saadan fattig, simpel Ting, som jeg er. Og saaledes, ser du, overlader jeg det Hele til Herren, og Herren sørger for mig.“

„Men, Nancy, sæt nu, at en Frost skulde komme, efterat dine Frugttræer vare i fuld Blomst og dine smaa Planter havde spiret frem; forudsat at —“ „Men jeg forudsætter ikke; jeg vil ikke forudsætte Andet, end at Herren vil gjøre alle Ting vel. Det er netop det, som gjør Eder Folk uslykkelige, I holde altid paa at forudsætte. Nu, hvorfor kunne I ikke vente, til Forudsætningen kommer, saa som jeg gjør, og da vente paa det bedste Udfald?“

Naar Taagen ligger tyk.

I Vesterjylland ligger Taagen ofte saa tyk, at man ikke kan se en Haand for sig. Er man da ude i en Mose, hvor der skjæres Torv, kan man let finde sin Død i en Torvegrav.

En liden Pige og hendes endnu mindre Broder vogtede Faar i Hedefanten ved Mosen. Taagen faldt, og de kom ikke hjem om Aftenen. For Forældrene hengik Natten i Angst efter frugtesløs Sogeri og Kalden.

Da Solen steg, og Taagen spandt, fandtes Børnene sovende paa den yderste Kant af en Torvegrav. Men Pigen forklarede, at de slet ikke havde haft det saa slemt under deres Omvanken i Taagen. Hun havde soopt sit uldne Forklæde om den lille Broder, og hver Gang, han var begyndt at græde, havde hun sagt til ham: „Græd ikke! Vorherre gaar lige bag efter os.“

Ja, han gaar bag efter os og foran os, han er over os og omkring os, han skjærmer os, mens vi vanke om som iblinde, og naar vi sove paa Afgrundens Rand. Dermed ville vi troste hverandre, naar Uslykkens Taager havde leiret sig omkring os, og hvert Minut kan være svangert med Dødens Fare. Vi skulle dog ikke have det saa slemt. Time gaar efter Time med at stole paa Faderen og vise Kjærlighed mod Broderen, og omfider letter Taagen, og Dagen lyser.

(Nordst. Søndagsbl.)

Gaade.

Det er en forunderlig gammel Ting,
Og dog er den altid ny;
Vi ved ei, hvor længe den særdes omkring,
End mindre, naar den vil fly;
Vi haabe, at Alle maa bruge den ret,
At Tungen af os maa bruge den stet.

Omvendt:

Til dette jeg vanffelig finder et Navn
Og vanffelig Form eller Snit;
I min Mund bliver det dig til Gavn,
I din Mund bliver det mit;
Skal Gods og Guld jeg end kalde saa,
Med Avind jeg nødig vil se derpaa.

Opløsning

paa Gaaden i No. 12. s. A.

Postryk.

Vigtig opløst af E. D. D., Swift Falls, Minn.; C. S. Zumbrot, Minn.; G. M. P., Union Prairie, Minn.; E. D. J., Davenport, Iac.; S. G., Bygland, Minn.; C. H. H., Glasgow, Wis.; C. H., Lauesboro, Minn.; D. G. B., Albert Lea, Minn.; L. L., Forest City, Iowa; H. J. B., Sacred Heart, Minn.; L. D. W. og H. I. W., Dallas, Wis.; E. M. D., Utica, Wis.; S. S., Milwaukee, Wis.

Børneblad

1de Aargang.

De, der betale i Forstud for dette Aar, erholde indtil videre som Præmie 1 indb. Gr. af 5te og 6te Aarg. (1879—80) for hver \$5.00, som indsendes. Enfalte indb. Aarg. haves ikke.

Nye Bestillinger bedes indsendte snarest muligt. Ellers vil det let gaa som isjor, at vort Oplag bliver forlignet for senere Bestillinger.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr. Bore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Navneliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Expl.
— 10—49 — 25 " —
— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frick,
Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Garden“s Anstaltskeri, La Crosse Wis.